

И мечката, и мечкарьтъ.

(Прѣводъ).

— Малко ни остава още да вървимъ, Пиетро; вижъ, мой мили, съвсѣмъ малко. А послѣ ние, може би, скоро ще се сдобиемъ съ добра вечера и топла постеля. А?

И като дръпна за веригата измъчената, окуцѣла отъ умора малка, рунтава мечка—итальянецътъ Тони я потупа по острата коцина, като че искаше да я увѣри въ думитѣ си; послѣ той наведе глава, за да закрие лице отъ рѣзливия вѣтръ и издигна на горѣ яката на износеното си тънко палто.

— Много е далечъ, нали, Пиетро? — продължаваше той,—много дълъгъ пътъ за нашитѣ крака мое добро послушно момче. Но ние трѣбва да идемъ до града, Пиетро, на голѣмия площадъ; тамъ ние трѣбва да изкараме малко пари.

Малката рунтава мечка дойде близо до своя господарь и, като скимтѣше и рѣмжеше, почна да си трие носа о неговия кракъ, сѣкашъ искаше да му каже, че тя на всичко е съгласна.

— Тази страна е много студена за насъ двама ни, Пиетро, — продължаваше отново итальянецътъ, като треперѣше; той пѣхна посинелитѣ си рѣцѣ въ джобъ и отново издигна чакъ до уши яката на палтото.

— Ехъ, не прилича тукъ на нашата мила родина, дѣто винаги свѣти слънцето и дѣто съвсѣмъ